

မောင်နှင်းဆွ

အလင်းရောင်သိုင်းရှာပုံတော်

၈ - ဆုံး
လုံးချင်း
အသစ်စက်စက်

အခန်း(၁)

မျိုးဆက်သစ်တို့၏အားမာန်

တောင်ကုန်းထိပ်၌ နံနက်ခင်းအလင်းရောင်သည် ပျံ့မြစ်နုပျိုဆဲဖြစ်
လေရာရကား ထွန်းလင်းတောက်ပ၍နေသည်။

ထိုအလင်းရောင်ခြည်တန်းများကြားတွင်ကား လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမှာ
ထူးခြားနေသည်။

‘ဟိတ်...’

‘ယား...’

‘ဝှစ်...’

‘ဝှစ်...’

‘ဝိုး...’

အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် သိုင်းကွက်များကို လေ
ကျင့်နေခြင်းပါပေ။

သိုင်းကွက်များမှာ အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲလှ၏။ အဆင့်မြင့်
သိုင်းကွက်များ ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှား၏။

ကြည့်ပါ။

ဘယ်ဘက်က လက်စောင်း၊ ညာဘက်လက်က လက်ဝါး။
လက်စောင်းတစ်ချက် ခုတ်၏။ လက်စောင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

လူဝံ့ရှားမှုဖြစ်စဉ်များက အလွန်လျင်မြန်လှသည်။

‘ဟိတ်...’

လူရွယ်သည် ခြေတစ်ဖက်ကို မြေမှာတစ်ချက် ကန်ကျောက်လိုက်
သည်နှင့် အထက်သို့ ကျွမ်းပစ်၍တက်သွား၏။

ဖက်ရွက်တစ်ရွက် လွင့်ပျံ၍ တတ်သွားသည့်နှယ်။ ကြည့်၍ပင်
ကောင်းသား။

မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်အကျတွင်ကား လူသည် ဟန်မပျက်။

ကောင်းလိုက်လေသောအကျ ဘာသံမှပင် မကြားလိုက်ရပေ။ သိုင်း
သမားကောင်းဖြစ်ရန်မှာ အလွန်မလွယ်သော အလုပ်ဖြစ်သည်။

ယခုလို အချိန်ရတိုင်း အမြဲလေ့ကျင့်နေရ၏။ လေ့ကျင့်ရာတွင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ညှာ၍လုံးဝမရ။

သူ့ဆရာ သူရဲကောင်း..ကျူပန်ကဲ့ရှိစည်က ဆိုလျှင်..

‘မညာနဲ့’

‘မညာနဲ့’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှာမယ်ဆိုရင် သိုင်းသမားအလုပ်ကို အစ
ကတည်းက မလုပ်နဲ့’

သတိပေးစကား အမြဲပြောသည်။ သူကမူ သူ့ကိုယ်သူမညာ။

ကောင်းကောင်းအတွင်းအားတွေ ပို့လွှတ်ထား၏။

နောက်တစ်ကြိမ်...

‘ဟိတ်...’

သည်တစ်ကြိမ်မှာကား လူရွယ်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်စောင်းစောင်း
အနေအထားဖြင့် မွတ်နေအောင်လှည့်သည်။

ထိုကဲ့သို့ စောင်းစောင်းပင် အထက်ဘက်သို့ တတ်သွားသည်ကို
ပြုလုပ်လိုက်၏။

‘ဟိုး..’

‘ဝှစ်..’

‘ဝှစ်..’

‘ဝှစ်..’

သည်ပုံစံက ခပ်ဆန်းဆန်း။

နောက်လှန်လိုက်။

ပြီးလျှင် ရန်သူရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်လေဟန် ကွင်းဆင်းတိုက်ခိုက်ဟန်
ပြုပြန်၏။

လက်ဝါးရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ လေသံတိုးတိုးသံမှာ မညင်သာ။

‘ဖြောင်း...’

‘ဖြောင်း...’

လူရွယ်သည် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို တခဏအတွင်း လေ့ကျ
င့်၍ပြီးဆုံးသွား၏။

သိုင်းကွက်တစ်ရာကို လူရွယ်လေ့ကျင့်ပြီးလင့်ကစား သူ့မှာ အတွင်း
အားလေ့ကျင့်မှု လိုသေးသည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် အကွက်ဆန်းတွေ၊ အကွက်ထူးတွေ

ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်ခိုက်နိုင်လင့်ကစား အတွင်းအား
ထိုက်ထိုက်တန်တန် မရှိလို့ကတော့ အချည်းအနှီးပင်။ သူသည်
နေရောင်ခြည်ကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟိတ်...’

လက်တွေကို ဘာသံပေး၍ ရှေ့နောက်ဝဲယာ အတွင်းအားများ
စုစည်းလိုက်၏။

ဤသို့ဤမျှ ကြိုးစားနေသော လူရွယ်သိုင်းသမားမှာကား အခြား
သူမဟုတ်။

ကျင့်ရန်လုလင်ပင်တည်း။

ကျင့်ရန်သည် သိုင်းသမားမျိုးရိုးစဉ်လာရှိလာသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။
မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဤအရပ် ကျင်းလီမြို့အရှေ့ဘက်
တောင်ခြေတွင် စိုက်ပျိုးစားသောက်နေသည် ဆိုသော သူ့ဦးလေး ကျင့်
ဟူထံသို့ အားကိုးတကြီးဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးလေးကျင့်ဟူသည် သူကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာဟုတ်တိပတ်တိ တတ်
လှသည်မဟုတ်သော်လည်း သူတူတော်မောင်ကျင့်ရန်ကိုကား သိုင်း
သမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်နေသည်။

မိမိတို့ မြောက်ပိုင်းအစွန်းအဖျား ဆိုတာကလည်း သိုင်းသမားတွေ
က ခပ်များများ။

ပြီးတော့ ဒုစရိုက်သိုင်းလောကသားတွေသည်သာ ခပ်များများ။

ဒုစရိုက်သိုင်းလောကသားတွေ များနေပြီဆိုလျှင် ထိုအရပ်ဒေသရှိ

လူကောင်းများအဖို့ မတရားပြုမှုစော်ကားမှုတို့ကို ခံကြရမည်မဟုတ်ပါ
လား။

သည်လို အရေးကိစ္စများကိုကား နေပြည်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်၏
အာဏာစက် မရောက်တစ်ချက် ရောက်တစ်ချက်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် ဤအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာသော မြို့စားနယ်စားများ၏ အစွမ်းအစ၊
အရည်အချင်း မတူသောကြောင့်ပါပေ။

ယခုအခါတွင်ကား ကျင်းလီမြို့တစ်ဝိုက်တွင် မင်းမူကျက်စားနေ
သော သိုင်းဂိုဏ်းများ သုံးလေးဂိုဏ်း ရှိနေသည့်အနက် လုံမိန်ဂိုဏ်းမှာ
အတော်ပင်နာမည်ကြီးနေသည်။

လုံမိန်ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ် ခြိမ့်ကောင်းကျန်သည်လည်း ကျင်းလီမြို့
တစ်ဝိုက်တွင် မသိသူအလွန်ရှားသည်။

လုံမိန်ဂိုဏ်းသားတွေဟု ဆိုလိုက်လျှင်ပင် ဒေသခံများကသိသည်။
သူတို့ကို စေ့စေ့ပင် မကြည့်ဝံ့ကြပေ။

ဦးလေးကျင့်ဟူက မိမိတူလေး မသမာသူတွေ စော်ကားမော်ကား
လုပ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေကြီး ကျူးဟုန်ကျဲ
သူရဲကောင်းကြီးထံတွင် သူတူလေးကိုအပ်နှံ၍ သိုင်းပညာကိုသင်ကြားခဲ့
ခြင်းပင်။

အခုတော့လည်း သူရဲကောင်းကျူးဟုန်ကျဲက မမျှော်လင့်ဘဲ
ကွယ်လွန်သွားသည်ရှိရာ ကျင့်ရန်မှာ သိုင်းပညာရပ်ကို သူရဲကောင်း
ကျူးဟုန်ကျဲထံတွင် ဆုံးခန်းတိုင် သင်ကြားခွင့်မရလိုက်။

သို့သော် ကျင့်ရန်က မိမိသင်ကြားတတ်မြောက်ထားသော
သိုင်းကွက်များကိုပဲ ကျေသည်ထက်ကျေ၊ ကျွမ်းသည်ထက်ကျွမ်းအောင်

တစ်ကိုယ်တည်း ခုလိုနေရာကောင်းကောင်းတွင် လာရောက်ကာ သိုင်း
ပညာကို လေ့ကျင့်နေတတ်သည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း သူကိုယ်တိုင် သိုင်းကွက်ဟောင်းတွေကို
အခြေခံကာ သိုင်းကွက်သစ်များကို တီထွင်စမ်းသပ်လျက်ရှိ၏။

ကျင့်ရန်သည် အဖော်ဆို၍ နှစ်ယောက်သာ ထားရှိလေသည်။ ထို
သူများမှာကား အခြားသူများမဟုတ်။ သူ့ဦးလေးကျင့်ဟူနှင့် သူ၏ဆရာ
တူတပည့်ဆိုလည်းဟုတ်ပြီး ဆရာ၏သမီးဆိုလည်းမှန်သော ကျူးဝေ
မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။

ဦးလေးကျင့်ဟူက သူစိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင်တွေကိုချစ်သည်။
ပြီးတော့ စိတ်မညစ်တတ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုတွေ့
လိုက်ရလျှင် သီချင်းကလေးတကြော်ကြော်။

ကျူးဝေမိန်းကလေးမှာက အခုမှ အရွယ်ရောက်လာသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျင့်ရန်သည် တွေ့စက သာမန်မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ပဲ သဘောမျိုး ဆက်ဆံခဲ့သည်။ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိခဲ့။

ခုတော့လည်း ကျင့်ရန်သည် ကျူးဝေမိန်းကလေးကို အထူးတလည်
ဆက်ဆံနေပြီး။ သူမကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ကျင့်ရန်ရင်တွေ တုန်နေ
တတ်သည်။

‘ဘာကြောင့်ပါလိမ့်....’

အခန်း(၂)
ဆွတ်ချူရန်ခက်ပါဘိ

‘ခလောက်ခွပ်...’

‘ခလောက်ခွပ်...’

သည်လိုမြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့်.....

ကျူးဝေမိန်းကလေး မိမိတို့ ယာတောအိမ်ကလေးသို့ ရောက်လာပြီ
ဆိုတာ ကျင့်ရန်သိလိုက်သည်။

တောင်ကုန်းထိပ်၌ လေ့ကျင့်ခန်းများကို ရပ်နားလိုက်ကာ ကျင့်ရန်
သည် မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရသည့်ဘက်သို့ မြင်သာလောက်သည်
အထိ ပြေး၍ မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူအရင်ဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ ဖုံလုံးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့မှ.....

ထိုဖုန်လုံးရှေ့တွင် မြင်းကို စိုင်းနှင်၍ လာနေသော ကျူးဝေ
မိန်းကလေးကိုတွေ့သည်။ ကျူးဝေမိန်းကလေးက ဤတောင်ကုန်းထိပ်
တွင် ကျင့်ရန် ရှိနေတတ်သည်ကို သိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမသည် လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ပြနေသည်။
အစိမ်းရောင်ပျော့ပျော့ ပိုးဝတ်စုံကိုဝတ်လျက် သည်တောသည်တောင်
တွင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဥစ္စာစောင့်မလေးလေလားဟုပင် မှတ်ထင်

လောက်လေ၏။

ကျင့်ရန်သည် ကျူးဝေမိန်းကလေး လက်မြှောက်မပြခင်မှာ
ကတည်းကပင် လက်မြှောက်၍ပြရုံမက-

‘ဟေး...’

‘ကျူးဝေ’

ဟုပင် အသံကိုမြှင့်၍ ခေါ်လိုက်လေရာ

ဝန်းကျင်တောင်တွေဖြင့် အသံလှိုင်း သွားလာရိုက်ခတ်တုံ့ပြန်မှု
ကြောင့်

‘ဟေး..ဟေး..ဟေး..ဟေး’

‘ကျူးဝေ..ကျူးဝေ.. ကျူးဝေ.. ကျူးဝေ’

ပဲ့တင်သံများဖြစ်၍ပင် သွားပါလေတော့၏။ ကျူးဝေမိန်းကလေးမှာ
ကား ဤတောင်ကုန်းဘက်သို့ သူမမြင်းကို ဦးမလှည့်..

‘ခွပ်...ခွပ်...’

‘ခွပ်...ခွပ်...’

‘ခွပ်...ခွပ်...’

တိုး၍ပင် သူမမြင်းကို မြင်းဇက်ကြိုးစနှင့်ရိုက်ကာရိုက်ကာ ကဆုန်
စိုင်း၍ သွားပါလေတော့၏။

‘တွေ့မယ်..တွေ့မယ်။ နင်တော့လား...။ ငါ့ကို မြင်နေရဲ့သားနဲ့ ဒီကိုမ
ဝင်ဘဲ သူဆက်သွားတာ’

ကျင့်ရန်သည် ပြောမည်သာပြောလိုက်ရသည်။ သူ့အပေါ် အမျက်ဆို

ရက်လှသည်မဟုတ်။

ကြည့်လေ။

သူသည် သိုင်းလွေကျင့်စရာများ ကျန်ရှိနေသေးသည် မှန်ပါလျက်
ကျန်ရှိနေသေးသော သိုင်းလွေကျင့်စရာသိုင်းကွက်များကို..

‘နောက်နေ့မှပဲ ဆက်လေ့ကျင့်တော့မယ်’

ဟု စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ယာတောအိမ်ကို
လိုက်သွားပြီး သင့်ကိုတွေ့ရဦးမည်။

သည်အချိန်မှာ..

ကျူးဝေမိန်းကလေးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ ဒုန်းစိုင်းနှင်လာ
သော မြင်းစီးသမားသုံးယောက်နှင့် ပက်ပင်းမိပါလေတော့၏။

သူတို့နှင့် ကျူးဝေမိန်းကလေး မကြုံဆုံဘူးပေ။ သူတို့ပုံစံတွေကို
တွေ့လိုက်ရကတည်းက လူမိုက်မှန်းသိလိုက်ရသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ဓားဒဏ်ရာနှင့်အဝတ်အစားတွေက စုတ်စုတ်
ပြတ်ပြတ်။

နောက်လိုက် တပည့်နှစ်ယောက်ကလည်း ထူးမခြားနားပင်။

ဆံရှည်တွေက ဖားလျားဝေနေသည်မှာ သရဲသဘက်များနှင့်ပင် တူ
နေသေးတော့သည်။

ဆောင်ဓားတွေကိုလည်း နောက်ကျောမှာ ကိုယ်စီသိုင်းလွယ်လျက်
သူတို့ကိုယ် သူတို့ တကယ့် သိုင်းလောကက အကျော်အမော်ကြီးများနှင့်
မခြား။

‘ခွပ်... ခွပ်...’

‘ခွပ်... ခွပ်...’

‘ခွပ်... ခွပ်...’

ကျူးဝေမိန်းကလေးက မိမိမြင်းဝမ်းဗိုက်ကို ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့်ညှပ်
လိုက်ကာ အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

မိမိမြင်းမှာ အသားကျမြင်း၊ သခင်အကြိုက်ကို သူသိနေသည်။

ကြည့်..

ခြေအစုံစုံကို မြေအဖုံဖုံကပို၍တွန်းကန်ကာ.. .နတ်မြင်းသို့အလား..

ရှေ့တူရှူက ဒုန်းစိုင်းလာနေသော မြင်းသုံးစီးလမ်းပေးလျှင်ပေး။
လမ်းမပေးလျှင်ကား

ကျူးဝေမိန်းကလေးသည် မိမိမြင်းကို မြားတစ်စီးလိုဝင်လာသည်။

ကျူးဝေတွေးထင်ထားသလို လမ်းကိုပိတ်မထား။

သို့သော်..

ချက်ချင်းရပ်ကာ မိမိနောက် ဆက်လိုက်ကြမည့် အနေအထား။

သည်တစ်ခါတော့ ကျူးဝေတွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ကွက်တိ။
မြင်းသမားသုံးယောက်သည် သူတို့ကိုကျော်သွားသော ကျူးဝေ
မိန်းကလေးနောက်သို့ တရကြမ်း ဒုန်းစိုင်းလိုက်ပါလေတော့၏။

သူတို့က အခြားသူများ မဟုတ်။ ကျင်းလီမြို့ဝန်းကျင် ဒေသစိမ်းသို့
ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးသော လူမိုက်သုံးဖော်ဖြစ်သည်။

နောက်လိုက်တပည့်နှစ်ယောက်တို့ကတော့ ချမ်းလျှံဂိုဏ်းသားတို့

ဖြစ်သည်။

လူမိုက်သုံးဖော်ဟူသော အမည်ရနေသည်မှာ စစ်စစ် သူတို့သည် လည်း ခေသူများမဟုတ်ပေ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားသူ တို့သည် တစ်ခုကောင်း သိုင်းပညာရပ်ရှိရန်လိုသည်။

သို့မဟုတ်..

မြေခွေးလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲနိုင်သူများ။

သို့မဟုတ်

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲရုံမက ရက်စက်ယုတ်မာသော ဝံပုလွေလိုစိတ် ချိုး မွေးနိုင်ရမည်ပင်။

သည်လို အရည်အချင်းမျိုးတွေ စုပေါင်းထားသူတွေအနက် လူတစ်စု ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင်ကား ဤလူမိုက်သုံးဖော်တို့ပင်တည်း။

‘ခွပ်..ခွပ်..’

‘ခွပ်..ခွပ်..’

‘ခလောက်ခွပ်’

‘ခလောက်ခွပ်’

ကျူးဝေမိန်းကလေး မိမိမြင်းကိုမည်သို့ပင် ဒုန်းစိုင်းလာသော်လည်း

ဤတောလမ်း၌ မကျွမ်းသည့်အတွက် လူမိုက်သုံးဖော်လက်တွင်း သက်ဆင်းရပါလေတော့၏။

ကျူးဝေမိန်းကလေး၊ ကိုဖေလူ၊ ချမ်းလျှံနှင့် တိန်းကု လူမိုက်သုံးဖော်
က သုံးဘက်သုံးတန် ပိတ်ကာထားလိုက်လေသည်။

‘ခလောက် ...ခွပ်...’

‘ခလောက် ...ခွပ်...’

မြင်းခွာသံတွေက အတည်မကျသေး။

မြင်းတွေက မောဟိုက်လျက်..

‘ဟား.. ဟား... ဟား’

ဖေလူ လူမိုက်က ကျူးဝေမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း
အားလုံးကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

ချမ်းလျှံနှင့် တိန်းကုတို့မျက်လုံးအစုံကလည်း အရောင်တောက်
လာ၏။

*

အခန်း(၃)
အားစမ်းပွဲ

‘ဟား.. ဟား..ဟား...’

‘ဟီး.. ဟီး.. ဟီး...’

‘ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ ...’

လူမိုက်သုံးယောက်တို့က မြင်းနှင့်သုံးဘက်သုံးတန်ပိတ်ဆိုဝိုင်းကာ
တဟားဟား.. တဟီးဟီး။

သူတို့က သုံးယောက်။

ကျူးဝေမှာကား မိန်းကလေး။

ပြီးတော့..

တစ်ယောက်တည်းရယ်။

သို့သော်..

ကျူးဝေမိန်းကလေးသည် ငြိမ်နေသည်။ အခြေအနေပြောင်းလဲမှုကို
သာ အမိအရ သတိပြုထားသည်။

ဖေ့လူ.. လူမိုက်က နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဓားကိုင်လက်ဖမိုးဖြင့် သပ်လိုက်
ရင်း

‘ဟဲဟဲ.. တောအလယ်မှာ အချောအလှကလေး မစံပယ်ကို အခုလို

မောင်ကြီးတို့တွေ့လိုက်ရတာ ကြောက်တယ်လို့ မထင်နဲ့နော်...’

ပြောလိုသဖြင့်

‘ကျူးဝေက

‘အို..’

‘ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျွန်မကို ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်’

ကျူးဝေက မာဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

မြင်းဇက်ကြိုးကို ကျစ်ကျစ်ကိုင်ထားဆဲ။

ဖေ့လူသည် ကျူးဝေကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ကာ

‘အခုလို အမျက်စကား ပြောကြားလိုက်တာကိုက လှနေပါလားနော်
...’

စကားကိုထပ်ပြော၏။

‘ရှင်တို့ ကျွန်မကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာလား’

ထိုအခါ

ချမ်းလျှံက ရှေ့တက်လာပြီး

‘အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်လို့ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့’ဟု ပြော
လိုက်လေသည်။

နောက်နားရောက်နေသော တိန်ကုက စောင်းနေသော တောင်
တစ်လုံးမြောက်တစ်လုံး မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အတတ်နိုင်ဆုံးတည့်တည့်
ထား၍ ကြည့်ကာ...

‘ဒီက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ချွေးသိပ်ပေးမလို့ပါကွာ...’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသော ကျူးဝေမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်
စိတ်ဖြင့် နီမြန်းသွား၏။

သည်တော့လည်း သူမမှာ ရှက်စိတ်ကို ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းစေ
လျက်

မြင်းကုန်းနှီးဘေး ချိတ်ဆွဲယူလာသောဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင်ပြီး
ချင်း ပတ်ပတ်လည်လည် ပိတ်ဆို့ထားသူများဖြစ်သည်။

လူမိုက်သုံးဖော်ကို ဝှေ့ရမ်းကာ မိမိကပဲ စတင်တိုက်ခိုက်ပါလေ
တော့သည်။

‘ဝိုး..’

‘ရွီး..’

‘ဝှစ်..’

‘ဝှစ်..’

လူမိုက်သုံးဖော်အလစ်၌ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်း
နောက်ဘက်သို့ရှဲကာ

မြင်းတွေပေါ်က အသီးသီးလွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းသွားကြ၏။

ထိုအခါ

ကျူးဝေသည်လည်း မြင်း၏ကျောကုန်းပေါ် ဖျတ်ခနဲတက်၍ ရပ်
လိုက်၏။

ပြီးတော့မှ

‘ဟိတ်’

အားမာန်သံပြုလျက် ရန်သူရှင်းသည်နှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့တစ်ပတ် ကျွမ်းပစ်၍ ဆင်းသတ်လိုက်သည်။

သည်လိုလေ့ကျင့်ခြင်းမျိုးတွေကိုတော့ ကျူးဝေမိန်းကလေး အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးပြီပဲ။

လူမိုက်သုံးဖော်အမြင်မှာကား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အခုလို အစွမ်းအစတွေ ထုတ်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အမြင်ဆန်း နေသည်။

သူတို့ထင်သလို သာမန်ကျေးတောသူမျိုးမဟုတ်။

အထူးသဖြင့် သူတို့စော်ကားမော်ကားခဲ့ဖူးသော ယုန်သူငယ်ကလေး တွေမဟုတ်မှန်း သူတို့သိလိုက်ပြီ။

လူမိုက်သုံးဖော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဖေ့ လူ လူမိုက်ဆိုလျှင် အံကိုပင် ကြိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ...

ချန်းလျံက ...

‘ဟုတ်တယ် ဆရာဖေ၊ ဒီကောင်မလေးကို ကျုပ်တို့အကြောင်းမပြလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

ဟု မြှောက်ထိုးပင့်ကော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို ဓားများကို ဝင့်လိုက်သည်။

တိုက်ပွဲက စချေပြီ။

မမျှော်လင့်သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပါလား။

‘ယား..’

‘ဝှစ်..’

‘ဝှစ်..’

‘ခွီး..’

‘ထန်း..’

‘ထန်း..’

ဓားလေတိုးသံများနှင့် ဓားဓားချင်းထိခိုက်သံများ စီစီညံ့၍သွားလေ
တော့သည်။

ထိုအခါ...

‘ချင်...’

‘ချင်...’

လူရိပ်တွေ ရောထွေး၍သွား၏။ ကျူးဝေမိန်းကလေးက သိုင်းစွမ်း
ရည်မနိမ့်ပေမယ့် ရန်သူမှာ သုံးယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် လက်ရည်တူနေ
သလိုပင်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ကျူးဝေမိန်းကလေးသည် သူ့အဖေ သူရဲကောင်းကျူးဟုန်ကျသင်ပြ
သော အစိမ်းရောင်ဓားချက်တစ်ချက် သိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံး၍
တိုက်ခိုက်၏။

သိုင်းကွက်တွေက သွက်လက်၍ အားပါလှ၏။ ပြီးတော့ သွက်သွက်
လက်လက်။

ရိပ်ခနဲ။

ရိပ်ခနဲ။

ဖေ့လူ လူမိုက်သုံးဖော်တို့ကလည်း မိန်းကလေးလည်းဖြစ်၊
တစ်ယောက်တည်းလည်းဖြစ်နေ၍ မိမိတို့ဘက်က လျှော့တိုက်ခိုက်ခြင်း၊
ညှာတာခြင်းမရှိ။

‘ချင်း...’

‘ချင်း...’

‘ချမ်....ချမ်...’

‘ထန်း...’

‘ဝှစ်...’

‘ရွစ်...’

ဓားရိပ်တွေ တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် ဖြတ်သန်းနေသည်မှာ ကြောက်
ခမန်းလိလိ ဖြစ်နေသည်။ မကြာလှ။

‘အင့်...’

‘အွန်...’

‘အား...’

လူမိုက်သုံးဖော်သည် ရဲရဲမဝင်ဝံ့တော့၊ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ဓားချက်တစ်
ချက်စီ ရခဲ့သည်။

ကျူးဝေမိန်းကလေး၏ တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်သည် ကျမသွားဘဲ
ပို၍အရှိန်အဟုန်တက်လာသည်။

‘သတိထားဟေ့...’

ဟုပင် လူမိုက်သုံးဖော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေးနေ
ချေပြီ။

သို့နှင့်...

ဖေ့လူသည် အတွင်းအားကို တစ်ဆင့်ပိုမို မြှင့်တင်လိုက်ကာ

‘တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကောင်မလေးရာ’

‘ဟိတ်...’

‘ယား...’

‘ဝှစ်...’

‘ဝှစ် ...’

‘ခွီး...’

‘ရွစ် ...’

ပြောပြောဆိုဆို အမြင့်ခုန်၍ ကျူးဝေကို လှမ်း၍ ခုတ်ပိုင်းလိုက်
သည်။

သို့သော် ...

ကျူးဝေက ပြေးဝင်လာသော ဓားချက်တွေကို အကာအကွယ်ပြုကာ
သေကွင်းသေကွက်ထဲက ခုန်ထွက်၍သွားသည်။

အခန်း(၄)
အမှားတစ်ကွက်

သို့သော် ...

လူမိုက်သုံးဖော်က ကျူးဝေမိန်းကလေးနောက်မှ...

ထပ်ချပ်မကွာ..

ကျူးဝေမိန်းကလေးဘက်က အစိမ်းရောင်ဓားချက်တစ်ချက်ကို
ရုပ်သိမ်းမိလိုက်သည်မှာ မိမိအမှားပါပေ။

အခုတော့ ကျူးဝေမိန်းကလေးသည် ဓားကိုမြေမှာ ထောက်လျက်
သား ဆက်လက်မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ လူမိုက်သုံးဖော်တို့က
စောစောပိုင်း မြင်းကျောပေါ်မှာတုန်းကလို ထွက်ပေါက်တွေကိုပိတ်ပြီး
ဝိုင်းဝန်းထားလိုက်ကြပြီ။

ဖေ့လူက...

‘ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း.. အခုတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ...’

ပြောလိုက်စဉ်...

ချမ်းလျှံက...

‘ဟဲ.. ဟဲ.. ဟဲ ကျုပ်တို့က ဒီလောက်ချောတဲ့လှတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို
မသတ်ရက်ပါဘူး...’

ဟု သွားရည်တမြားမြား ပြော၏။

တိန်ကု လူမိုက်ကလည်း...

‘နင့်အတွက် ဘာမှမနစ်နာစေရပါဘူးဟာ ...’

ဟု သူစကားကို တောင်လိုလိုမြောက်လိုလို ပြော၏။

‘ဟား... ဟား.. ဟား..ဟား...’

‘ဟား... ဟား.. ဟား..ဟား...’

လူမိုက်သုံးဖော် တစ်ပြိုင်တည်း အသံပြုပြု ရယ်မောဟားတိုက်
လိုက်၏။

ပြီးလျှင်...

သူတို့သည် ကျူးဝေမိန်းကလေးကို လက်ရဖမ်းရန် ဝိုင်းဝန်းထား
သော စက်ဝိုင်းပတ်ကို ကျဉ်းစုလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

‘ရပ်လိုက်စမ်း...’

အမိန့်ပေးသံတစ်သံ ရုတ်ချည်းထွက်ပေါ်လာ၏။ ရုတ်တရက်ဆို
တော့ ထိုအသံဘယ်ကမှန်း သူတို့မသိ။

ကျူးဝေမိန်းကလေးကတော့ ဒီအသံ ဘယ်ကလာမှန်းမသိပေမယ့်
ဘယ်သူ့အသံဆိုတာကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပေသည်။

မှန်သည်။

အသံရှင်သည် အခြားသူမဟုတ်။

ကျင့်ရန်ဖြစ်သည်။

ကျင့်ရန်သည် သူသိုင်းလေ့ကျင့်နေသော တောင်ကုန်းမှ သူ့မြင်းရှိရာ

သို့ ပြေး၍ဆင်းလာခဲ့သည်။

အင်္ကျီကိုပင် ပြေးလာရင်း ဝတ်ရသည်။

ဆားကိုလည်း လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်စွဲလျက်...

မြင်းပေါ်သွားခနဲတက်ပြီး ကျူးဝေမိန်းကလေးနောက်သို့
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။

တစ်နေရာအရောက် ဖြတ်လမ်းကလိုက်လျှင် ကျူးဝေကို
အလွယ်တကူ မီမည်အကြံနှင့် ဖြတ်လမ်းသို့ မြင်းဦးကို တည့်လိုက်
သည်။

‘ခွပ်... ခွပ်...’

‘ခွပ်... ခွပ်...’

‘ခွပ်... ခွပ်...’

ဖြတ်လမ်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သောအခါ ကျူးဝေမိန်းကလေး
ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော်..

ကျင့်ရန် ထင်သလိုမဟုတ်။

သူတို့တွေ တိုက်ခိုက်နေကြပြီ။

သည်တော့လည်း...

ကျင့်ရန်သည် ကျူးဝေမိန်းကလေးဘက်က အသာရနေသဖြင့် ဝင်ကူ
လျှင် သူမတိုက်ကွက်၊ တိုက်ချက်များပျက်သွားမည်ကိုတွေးမိကာ
အကာအကွယ်ယူ၍ အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မိမိချစ်သူတစ်ယောက်ဆိုတော့လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်း ရှိလေမလား အတွေးရောက်ကာ ကျင့်ရန် တွေးပူရသေးသည်။

ရှေ့ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံးသည် ကောင်မလေးဓားကွက်၊ ဓားချက် တွေ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြော စရာမရှိ။

သို့သော်..

တစ်ဖက်ရန်သူက ထိုးစစ်ဆင်ကာမှ သူမက မိမိအသုံးပြုနေသော သိုင်းကွက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်မိသည်မဟုတ်လား။

‘ဪ.. ကျူးဝေရယ် နင်က ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ နင့်အဖေ ငါ့ ဆရာကြီးက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရန်သူသေမှ ကိုယ့်လက်က ဓား ကိုသိမ်းရမယ်ဆိုတာ...’

ဟုပင် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်သည်။

အခုတော့..

ကျင့်ရန်သည် အကာအကွယ်နောက်မှ ရှေ့ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

လူမိုက်သုံးဖော် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

အမျက်ဒေါသကလည်း ထွက်သွားကြ၏။ လူမိုက်သုံးယောက်အဖို့မှာ ကတော့ အခု သူတို့တွေ့ရသူကိုတော့ ဘယ်သူလဲ...။

‘ငါတို့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ’ အတွေးဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

ကျင့်ရန်က ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်း၍လာသည်။

ကျူးဝေမိန်းကလေးသည်လည်း မြေမှာစိုက်လျက်သားရှိသောဓား ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

လူမိုက်သုံးဖော် နောက်ဘက်ဆုတ်ကာ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ဖေ့လူက ကျင့်ရန်ကို မျက်နှာငုံ့လျက် မျက်လုံးတွေကိုလှန်၍ကြည့်ကာ...

‘မင်း.. ဘယ်သူလဲ...’

မေး၏။

‘ဘာဆိုင်လို့ ပြောရမှာလဲ...’

‘မင်း မပြောပေမယ့်လည်း တို့ကတော့ ပြောထားမှာမှတ်ထား၊ ငါက ဖေ့လူ.. သူက ချမ်းလျံ၊ နောက်ဆုံးက တိန်ကု..’

ပြော၏။

‘လူမိုက်သုံးယောက် မဟုတ်လား..’

‘မင်းက ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ...’

‘နေစမ်းပါဦး.. လူမိုက်သုံးဖော်ဟာ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ် သိုင်းသမားတွေဆို’

ချမ်းလျံက ဝင်၍

‘မင်း နားကြားလွဲလို့ဖြစ်မယ်။ တို့ကတော့ မကောင်းသူကိုပယ်၊ ကောင်းသူကျတော့လည်း ကယ်ပဲကွ။ ဟဲ.. ဟဲ တို့မှာ မိတ်ဆွေမရှိဘူး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမမရှိဘူး...’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တိန်ကုက ...

‘အဲဒါပဲကွ...’

ဟု လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သည်။

သည်တွင် ကျင့်ရန်ကလည်း...

‘ကျုပ်ကလည်း အခုလို ထူးထူးခြားခြားလူမိုက်မျိုးတွေနဲ့ သိုင်းပညာ
ဖလှယ်ချင်နေတာ အတော်ပါပဲဗျာ’

ဟုပြောပြီး ဓားကိုဆ၍ ကိုင်လိုက်သည်။

ဖေ့လူက ကျင့်ရန်မျက်နှာသို့ သူ့ဓားကိုချိန်ရွယ်လိုက်ရင်း ...

‘မင်းကို သေမင်းက ခေါ်နေပြီ...’

ဟုပြော၏။

ကျင့်ရန်က ဘာမှမပြော။

ကျူးဝေမိန်းကလေးသည် လူမိုက်သုံးဖော်ကိုကြည့်လိုက်ကာ ကျင့်
ရန်ဓားသမားကို ကြည့်လိုက်ချေရှိ၏။

လူမိုက်သုံးဖော်တို့သည် ကျူးဝေမိန်းကလေးနှင့် တိုက်ခိုက်စဉ်က
ဓားချက်တစ်ချက်စီ ရရှိထားသဖြင့် အမျက်ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည်။

ကျင့်ရန်ကလည်း ချစ်သူအတွက် တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲဖြစ်နေ
သဖြင့် အတော်လေးကျေနပ်မိသည်။

သို့နှင့်..

‘ယား’

ဖေ့လူ လူမိုက်က စတင်တိုက်ခိုက်ပါလေတော့၏။

‘ချင်..’

‘ချင်..’

‘ချမ်..’

‘ချစ်’

‘အား...’

တိုက်ပွဲစရုံပဲ ရှိသေးသည်။ တိန်ကုလုမိုက် ဓားတစ်ချက်ထိကာ
နောက်ဘက်သို့ လဲကျသွား၏။

*